

τον Υπουργό Δημοσίας Τάξεως μόνο για λόγους πειθαρχίας. Στις περισσότερες των περιπτώσεων η επιβολή του μέτρου είναι **δυνητική** και σε ορισμένες μόνο περιπτώσεις **υποχρεωτική**.

Ο Αρχηγός και ο Υπουργός **δύνανται να θέσουν κάποιον σε διαθεσιμότητα στις ακόλουθες περιπτώσεις:**

α. Όταν ασκείται σε βάρος του ποινική δίωξη για ποινικά αδικήματα, για τα οποία απειλείται η επιβολή ποινής φυλάκισης "τουλάχιστον" τριών μηνών. Επισημαίνεται ότι όταν ο αστυνομικός διώκεται για περισσότερα του ενός ποινικά αδικήματα, θα πρέπει αυτοτελώς, για ένα από αυτά, να απειλείται από συγκεκριμένη διάταξη του ποινικού νόμου (Π.Κ. ή Ε.Π.Ν.), ή ποινή της φυλάκισης τουλάχιστον τριών μηνών. Σε καμία περίπτωση δεν υπολογίζεται σωρευτικά ο χρόνος φυλάκισης που απειλείται για κάθε ένα από τα εγκλήματα, ώστε να κριθεί ότι απειλείται η επιβολή της ποινής φυλάκισης **"τουλάχιστον"** τριών μηνών. Εξυπακούεται βεβαίως ότι η έννοια "τουλάχιστον" είναι εντελώς διαφορετική από την έννοια **"μέχρι"**. Έτσι, όταν στην ποινική διάταξη αναφέρεται π.χ. ότι οι προβλεπόμενες απ' αυτή εγκληματικές ενέργειες τιμωρούνται με φυλάκιση **"μέχρι δύο έτη"**, δεν έχει εφαρμογή η σχετική διάταξη του άρθρου 14 του Π.Δ. 22/96, καθόσον στον υπαίτιο μπορεί να επιβληθεί ποινή φυλάκισης από δέκα ημέρες μέχρι και δύο έτη. Ενώ όταν στην σχετική διάταξη αναφέρεται: **"τουλάχιστον τρεις μήνες φυλάκιση"**, ο υπαίτιος μπορεί να τιμωρηθεί από τρεις μήνες φυλάκιση μέχρι πέντε έτη, οπότε το παράπτωμά του υπάγεται στην προαναφερόμενη διάταξη.

β. Όταν διατάσσεται σε βάρος του Ένορκη Διοικητική Εξέταση για πειθαρχικά παραπτώματα κατά των οποίων **"απειλείται"** η επιβολή της πειθαρχικής ποινής της απόταξης ή της αργίας με απόλυση.

Στην πρώτη περίπτωση το αρμόδιο κατά κανόνα διοικητικό όργανο, εκτιμά τα στοιχεία που περιέρχονται σε γνώση του, δηλαδή το ποινικό ή τα ποινικά αδικήματα που διέπραξε ο υπό κρίση αστυνομικός, τις συνθήκες κάτω από τις οποίες αυτά διεπράχθησαν, το βαθμό αμέλειας ή την ένταση του δόλου, την επίδραση που είχαν αυτά

στο κοινωνικό σύνολο, αν και πόσο έβλαψαν το κύρος του Σώματος, την τυχόν υπότροπη συμπεριφορά του, οπωσδήποτε και σε κάθε περίπτωση (εκτός αν υπάρξει ρητή ή σιωπηρή άρνηση) τις απόψεις και εξηγήσεις του υπαιτίως εμπλεκόμενου, καθόσον τούτο επιβάλλεται από τη διάταξη της παρ.2 του άρθρου 20 του Συντάγματος και στη συνέχεια αποφασίζει αν τα διαθέσιμα στοιχεία συνιστούν σημαντικούς λόγους για να τεθεί αυτός στην κατάσταση της διαθεσιμότητας.

Στην δεύτερη περίπτωση εκτιμώνται κατ' ουσία τα ίδια ως άνω αναφερόμενα στοιχεία, με τη διαφορά ότι αυτά αναφέρονται στο πειθαρχικό παράπτωμα που αποδίδεται στον πειθαρχικώς εγκαλούμενο αστυνομικό. Το πειθαρχικό παράπτωμα πρέπει να προβλέπεται και να τιμωρείται από τις διατάξεις των άρθρων 9 και 10 του Π.Δ. 22/96.

Ας προσέξουμε ιδιαίτερα, όμως, τα ακόλουθα: Το ότι το παράπτωμα που αποδίδεται στον αστυνομικό προβλέπεται και τιμωρείται από τις διατάξεις των άρθρων 9 και 10 του προαναφερομένου Π.Δ. δε σημαίνει απαραίτητως ότι σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να τίθεται αυτός στην κατάσταση της διαθεσιμότητας ή ότι πρέπει να εξετάζεται και αυτό το ενδεχόμενο. Σημαντικό ρόλο στη λήψη τέτοιας απόφασης διαδραματίζει η σχετική για τη λήψη του μέτρου αυτού, πρόταση της Υπηρεσίας (Α.Δ./νση και άνω) του παραπτώματός αστυνομικού, η οποία πρέπει να συνδέει το παράπτωμα και τις επιπτώσεις του με την τυχόν υπότροπη συμπεριφορά του υπαιτίου, με την τυχόν διαφθορά χαρακτήρα που τον διακρίνει ή με το γεγονός ότι το παράπτωμα δεν προσιδιάζει απολύτως με την ιδιότητα του αστυνομικού. Έτσι για παράδειγμα, αστυνομικός που απουσιάζει αυθαιρέτως από την Υπηρεσία του διαπράττοντας πειθαρχικό παράπτωμα που προβλέπεται και τιμωρείται από τη διάταξη του άρθρου 9 του Π.Δ. 22/1996, με την ποινή της απόταξης, δεν είναι αναγκαίο να τεθεί σε διαθεσιμότητα ή να γίνει σχετική πρόταση από την Υπηρεσία του.

Βασική προϋπόθεση πριν τη θέση του αστυνομικού στην κατάσταση της διαθεσιμότητας είναι αφενός η έκδοση διαταγής για διενέργεια Ε.Δ.Ε. και αφετέρου η προηγούμενη ακρόασή του (παροχή απόψεων

και εξηγήσεων σχετικών με την υπόθεσή του), σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 20 παρ.2 του Συντάγματος. Για το λόγο αυτόν καλείται ο αστυνομικός από την Υπηρεσία του, του ανακοινώνεται ότι σε βάρος του διατάχθηκε η διενέργεια Ε.Δ.Ε. και ότι θα υποβληθεί πρόταση για τη θέση του σε διαθεσιμότητα και καλείται όπως εντός 24 ωρών το ελάχιστο, παρέξει τις απόψεις και εξηγήσεις του επί της υποθέσεως στην οποία εμπλέκεται υπαιτίως. Επίσης, μετά την περαίωση και υποβολή της Ε.Δ.Ε. στο Υ.Δ.Τ. και εφόσον κριθεί ότι το παράπτωμα, για το οποίο διενεργήθηκε Ε.Δ.Ε. επισύρει την επιβολή της ποινής της αργίας με απόλυση ή της απόταξης, το αρμόδιο όργανο δύναται να κινήσει τη διαδικασία για τη θέση του κρινόμενου αστυνομικού στην κατάσταση της διαθεσιμότητας, αφού προηγουμένως του παρέξει τη δυνατότητα να εκφέρει τις απόψεις του επί της κρινόμενης υπόθεσης.

Ε. Εφόσον τελικά αποφασισθεί η θέση του αστυνομικού στην κατάσταση της διαθεσιμότητας, εκδίδεται σχετική απόφαση στην οποία αναφέρονται αφενός οι λόγοι για τους οποίους τίθεται αυτός σε διαθεσιμότητα και αφετέρου προσδιορίζεται πότε ακριβώς (χρονικά) θα τεθεί στην κατάσταση αυτή και πόσο χρόνο θα παραμείνει σε διαθεσιμότητα. Κατά της απόφασης αυτής δεν παρέχεται από τις διατάξεις του Π.Δ. 22/96 η δυνατότητα άσκησης ενδικοφανούς προσφυγής προς το όργανο ή προς τον προϊστάμενο του οργάνου που εξέδωσε την απόφαση περί της θέσεώς του στην κατάσταση της διαθεσιμότητας. Στον τεθέντα, όμως, στην κατάσταση αυτή, παρέχεται η δυνατότητα να ασκήσει το δικαίωμα της αίτησης ακυρώσεως του μέτρου ή και αιτήσεως αναστολής του, ενώπιον του αρμοδίου Διοικητικού Εφετείου. Για την άσκηση των δικαιωμάτων του αυτών, είναι απαραίτητη η συνδρομή δικηγόρου, αφού χωρίς αυτήν οι αιτήσεις είναι απαράδεκτες. Εάν η αίτησή του γίνει τελεσίδικα αποδεκτή από το δικαστήριο, τότε ή ακυρώνεται η απόφαση θέσεώς του στην κατάσταση της διαθεσιμότητας ή αναστέλλεται η θέση του στην κατάσταση αυτή, μέχρι τότε που ορίζεται από το διοικητικό δικαστήριο. □

(Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος)